

Sodrásban

Hétvége van, nyugtalan vagy, üvöltesz, nekem jössz, lefoglak, várom, hogy sírva fakadj, ez a szürke pulóver rajtad, kibogozhatatlanok lényemből a közelséged szálai, összekészülődünk, elviszlek a Duna-partra, nyár van, a szélben villognak a levelek, halrajokra emlékeztetnek a lombok, azon gondolkodom, hogy ezt megmondjam-e neked, járkálunk a folyó mellett, a bizonytalanságokról beszélsz, anyád nyelve hintázó fejsze, magaddal hoztad az árnyékát, miért hittem, hogy itt egymás csöndjében sütkérezhetünk, ez a pánt dörzsöli a nyakamat, beszélsz, izzad ujjam alatt a fényképezőgép gombja, célba vettelek, beszélsz, itt lövöm át a fejed a Duna-parton, megmondom anyádnak, hogy ott visz a sodrás valahol a Fekete-tenger felé, ha valamelyik hídnál fenn nem akadtál, és mi a fasznak rikácsolt annyit, minek mérgezte a légkört, belátom az okait a haragodnak és a boldogtalanságodnak, amikor még folyton haza kellett vonatoznom, kikísértél az állomásra, féltél, hogy elveszítesz, hogy nem jövök vissza, összerázkódtál a váróteremben a falióra böhöm ketyyenéseire, én állok a legközelebb hozzád, én vagyok legközelebb a lebegő csápokhoz, a csalánozók ösztönével marsz belém, anyád balfasz, ez a part meg fog őrizni téged, rám nézel, mint a magzat lebegnek a szemeid vizében, összehúzódások pokla jön, szabadulni akarok, semmi közünk ehhez a parthoz, itt kéne agyonvernem téged, a holttestedet a Duna fodraira bíznom, vagy csak eszméletlen lennél, nem halott, hanem ahogyan a vízben, majd akkor, nem elég a fényképezőgép pillantása, a játékhál, ez a fa mindent beszöszöl, ha sokáig itt maradnánk, a bőrünkbe nőnének ezek a fehér szarok, be vagyok falazva, mekkora kövek, megfogok egyet, ahogy sétálsz, a Duna átdobálja a csillogást a lábaid között, lehet, a képet meg kellett volna még mutatnom neked, viszem a követ, semmi baj, nehéz, ahogy ott ülsz mellettem a váróteremben, és azt mondod, ugye, visszajössz hozzám, igen, erre szeretnék gondolni közben.